

γην, ὥστε ἀρπάξασα αἰφνιδίως τὸν τεκνύφαλόν της, τὸν ἔρριψεν ἔξω τῆς θυρίδος, διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν περιβάλλωσι μὲ χειροπέδην. Τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καταπραϋντικὸν τῆς ἐξάφνης ἰαμα ἦτο δεδομένον καὶ εἰς τὸν ἄνδρα. Ἐπειδὴ ἅμα ἐμῆθικεν εἰς τὸν ὄμιλον τῶν συναδελφῶν του ἐτρέχεν ἄνω καὶ κάτω καὶ μεγαλοφώνως ἐκραύγαζεν, ἀλλὰ δὲν ἀντέτεινε παντελῶς εἰς τὸ σωφρονιστικὸν μέτρον, ἃ ἐμαθεν, ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ συνήθεια τοῦ καταστήματος. "Ὅτε ὁ δυστυχῆς οὗτος νέος μᾶς εἶδε μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἐμβαίνοντας ἐλεύθερος ἤδη καὶ εὐσηχμόνως ἐνδεδυμένος, ἔδραμε νὰ γονυκλιτήσῃ ἐμπροσθεν εἰκόνας καὶ ἤρχιστε νὰ ψάλλῃ ὡς μουσικὸς Μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας. Μόλις δὲ τὸν ἤκουσαν τρεῖς ἄλλοι φρενοβλαβεῖς, διατρέβοντες εἰς τὸ ὑποκάτω τοῦ ἐστιατορίου δωμάτιον, ἔρρηξαν καὶ ἐκείνοι τρομεριωτάως φωνᾶς, ὥστε ἡ ἐκτῆς συμφορῆς ταύτης βοήθηκα νὰ σχίσῃ καὶ τῶν θρηνηκωμάτων ὁσίων τὸ τύμπανον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διευθύντρια προσεκάλεσε τὸν μουσικὸν τοῦτον, παρουσιάσθη εὐθύς, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὸν πῖλον. Φίλε μου, τῷ εἶπεν ἐκείνη, ψάλλεις τῷ ὄντι μελωδικώτατα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἐπέεραν μὴ ταράξῃς τὸν ὕπνον τῶν συνεταίρων σου, μιμηθῆτι τὸν ὑποκάτω τοῦ ἐστιατορίου γείτονά σου. διότι καὶ αὐτὸς ψάλλει, οὐχί βεβαίως ὡς σὺ, ἀλλὰ τὴν νύκτα σιωπᾶ καὶ κοιμάται. Θέλεις τὸν μιμηθῆ, τί λέγεις; Τότε θέλωμεν εἶθαι σύντροφοι, ὑπέβαλε λέγων ὁ ἰατρός, καὶ συγχρόνως ἐξέτεινε τὴν χεῖρα. — Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα στρατιωτικοί, ἀπεκρίθη ὁ νέος, δὲν γνωρίζω συντρόφους, ἀλλὰ πάντες εἴμεθα ἀδελφοί! ἔπειτα δὲ προσέθηκεν, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἀποβλέπων εἰς τέσσαρας πλησίον ἡμῶν κυρίας. — Ναι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί ἐν Χριστῷ, εἶπεν ὁ δόκιμος, τοῦ ὁποίου ἤδη ἔλαβε τὴν χεῖρα ὁ θεοβλαβῆς νέος. "Ὅτε δὲ ἀνέβημεν τὴν κλίμακα, ὁ ἰατρός ἠρώτησε τὸν ἱεροκήρυκα, πῶς εἶχε — Καλῶς, ἀπεκρίθη, κύριε δόκτωρ, καλῶς, παύκαλῶς, μόνον ἡ κεφαλὴ μ' ἐνοχλεῖ ὀλίγον' ἀλλ' ἴσως τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιον. "Ὁ δειλαῖος τῷ ὄντι μόνον κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐπάσχε!

Μόλις δ' εἰσῆλθομεν εἰς τὴν αὐλὴν, μᾶς περιεκύκλωσαν πάντες οἱ αὐτοὶ περιπατοῦντες φρενοβλαβεῖς, οἱ μὲν ὑπὸ περιεργείας, οἱ δὲ διὰ νὰ ζητήσωσι τι, ἢ νὰ προσκλαυθῶσι πρὸς τὸν ἰατρὸν. Παρατηρήσαμεν δὲ τίνα μάλιστα μετὰ αὐτῶν, ὅστις, ἂν καὶ καταλαμβάνετο ὑπὸ μανίας ἐπίστε, εἶχεν ὅμως εὐθυμον τὴν φυσιογνωμίαν· ἐπειδὴ δὲν ἀμφίβαλλον ὅτι ἡ Κυβερνιστικὴ θελήσει σπεύσει νὰ πέμψῃ τὴν ἀδειαν τῆς ἐξόδου του, ἅμα οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ τμηματάρχαι των φιλοτιμηθῶσιν εἰς τὴν ταχεῖαν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων. Εἶς δὲ μόνον φρενοβλαβῆς διέμενον ἀκίνητος ἐν μέσῳ τῆς πρασίας τῶν ἀνθρώπων, ἦτις ἦτο τῆς αὐλῆς; τὸ κέντρον τοιαύτην δὲ θέσιν εἶχεν ὀλοκλήρους ὥρας, ἐκινδύνουε δὲ τις ἂν ἀπροσέκτως τὸν ἐπληρίσει καὶ τὸν διέκοπτεν ἀπὸ τῶν βίμβασμῶν του. Ἄλλος, ὑποχονδριακὸς, νομίζω, μᾶς ἔστρεψεν ἀπὸ τοῦ ἱατροῦ τὸ κράσπεδον διηγούμενος πλῆθος ἱστοριῶν περὶ τῶν δαιμονίων, τὰ ὅποια ἔφερην εἰς τὴν κεφαλὴν.

Τότε μᾶς ἐβλεπεν ἐκ τῆς θυρίδος νὰ τις ἄλλος, ἔχων γεῶδες καὶ αὐχμηρὸν πρόσωπον, μακρὸν τὸ γένειον, τὴν δὲ κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ἀγκῶνας στηριγμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης. "Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπὸ πολιτικῶν ἐξημνηστικῶν παθῶν, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ταλαιπωριᾶν τῆς φυλακῆς, ἐφαντάζετο ὅτι τὸν περιεστοίχουν πανταχόθεν κατάσκοποι εἰτρωροῦντες διὰ τῶν ἀραιοῦσιν των τοῦ σκευδίσκου, διὰ νὰ ἐμβιτεύσωσιν εἰς τὴν διανοίαν του τὰ μυτήρια. Ἦτο δὲ οὗτος Παλλωνὸς τῆς πρόσφυξ, ὅστις ὄνειροπολῶν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπὶ αὐτῆς μαχόμενος, ἔπεσεν ἐμπροσθεν χαρακώματι.

Τὸ καταγεῖον τοῦ νοσοκομείου κατεῖχετο ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν, δηλ. τοῦ παραλήτους τῶν φρενοβλαβῶν, ὅποιοι καὶ αὐτοὶ εἶχον ἰδιαιτέραν αὐλὴν εὐθετον περὶ ψυχαγωγίαν· διότι ἦτο καθωραϊσμένη ἀπὸ ποιικιλίαν φυτῶν καὶ ἀνθῶν. Ἐκεῖ εἰς τῶν φρενοβλαβῶν πρὸς τὴν πύλιν, εἶπεν, εἶμαι λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ (πλημμελιῶν δὲ ἐδίδαξε ποτε τὴν ἰχθυογραφίαν) διασκεδάσει ἐνταῦθα ἰχθυογραφῶν· ἀν' ἐπιθυμῆς ἰδὲ πόσον ἐπιτιμῶς ἐπιτυγχάνω τὴν ὁμοιότητα τῶν χαρακτῆρων! Ἀναβλέψας δὲ εἰς τὴν θύραν, τὴν ὁποῖαν ἐδακτυλοδείκνυε, εἶδον τῷ ὄντι κεφαλὰς διαφόρους ἰχθυογραφημένους διὰ χρωστικῶν! Ἐξ αὐτῶν δὲ μία ἐνθύμιζε τὴν εὐνομιαν τοῦ Βοναπάρτου. "Α! κύριε, μοὶ εἶπε κατὰ μέρος, ἂν αὐτὴ ἡ κυρία ἦελε σταθῆ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ! ἔλεγε δὲ τοῦτο μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν τοῦ "Ραφαήλου, ὅτε ἀνεκάλυπτε τὰ πρωτότυπα τῶν εἰκόνων του. Διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω πρότερον τὸν εὐνομιαν καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψωμιν τὴν ἐπιθυμίαν.

"Ἄλλ' ἦτον ἡδὴ καιρὸς νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν καταγωγίον τοῦτο τῆς θλίψεως καὶ τῆς θούσης.

"Ὅστις ἐνδιατρίψει πλὴν ἐν μέσῳ τοιαύτης ἐλευθερίας κοινωνίας, δυσκόλως πείθεται ὅτι αὐτὸς μόνον σωσῆται· διότι καθὼς μεταδίδονται αἱ ἀλλοὶ νόσοι εἰς τὰς σωτήρας, μεταδίδεται καὶ ἡ φρενοβλαβεία ἐντὶς τὴν φρενοτρονικίαν εἰς τοὺς φρονιμούς, ὅσους αὐτοὶ ποτε περικλιθεῖσιν ὡς πάτρωτας.

"Ἐνθ' ὁ ἐρηγορῶμεθα ὁ ἰατρός μοι ἔδειξε τινὰ γέννησιν, καρποὺς συλλέγοντα ἐκ τῶν δένδρων. "Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, εἶπε, παραπονεῖται ὅτι πρὸ ἐνός μηνός ἠλλάξαμεν τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ ἐδώκαμεν μεγάλην ἄνοιαν παρὰ τὴν ὁποῖαν εἶχε· λυπεῖται δὲ ἤδη διότι τρεῖς δὲν ἀρκοῦσι νὰ καλύψωσιν αὐτὴν, καθὼς πρῶτην. Ἄλλος δὲ πλησίον αὐτοῦ περιφερόμενος φρονιμῶν, δὲν ἄρισε νὰ τὸν πλησιόσῃ, διότι ἔχων σκελὴν χρυστάλλινα, ἐφοβήτο μὴ τοῦ τὰ συντριβῆ. Τοῦτο μ' ἐνθύμιζε τὸν σοφὸν Ἀββᾶν Μόλανον· Χαόβρας, ὅστις περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του φιντάζετο ὅτι ἦτο κόκκος κριθῆς, συνομιλῶν δὲ τῶν πάντων πρὸς πάντας ὀρθότατα, δὲν ἐξήρχετο τῆς χάριος, φοβούμενος μὴ τὸν φάγωσιν αἱ ὄρνιθες. (Z. mermaun de la Silitude).

"Ἰδὲ ἐν ἀπὸ τὰ θλιβερὰ κεφάλαια τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἢ παραφροσύνης, ἦτις προστίθεται τῶν ἄλλων ἀθλιότητων. Δὲν πάσχομεν ἄρα κατὰ τὸ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ εὐγενέστατον τῆς ψυχῆς μέρους, τὸ λογικόν.